

every

ตลอดจน

every

ตลอดจน

Truth of Dare

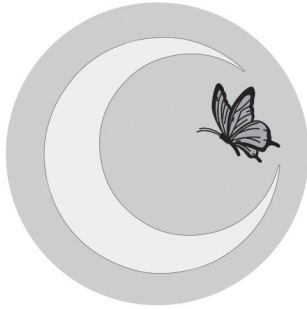
ตลอดจน

เกมทำรัก

Martian เขียน

Kiriphantasy ภาพ

Truth or Dare ในนั้รั้

Truth or Dare เกมห้ารัก

Martian เขียว

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2214-6

ภาพปก Kiriphantasy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 269 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ว่ากันว่าการกลับไปคบกับคนรักเก่าก็เหมือนการกลับไปอ่านหนังสือเล่มเดิมที่ไม่ว่าอ่านอีกกี่ครั้ง ตอนจบก็ยังคงเหมือนเดิม...

คุณเคยกลับไปอ่านหนังสือเล่มเก่ากันบ้างมั๊ยคะ โดยเฉพาะหนังสือที่เราเคยอ่านแล้วมีความสุขมากๆ แต่ตอนจบของมันนั้นแสนเศร้าจนต้องเสียน้ำตาและฝากแผลไว้ในใจ คุณจะกล้าหยิบมันขึ้นมาอ่านอีกครั้งหรือไม่...

'Truth or Dare เกมทำรัก' เรื่องราวของคนรักเก่าที่ได้กลับมาเจอกัน ฝ่ายหนึ่งแสนจะเย็นชาและทำเหมือนว่าไม่เคยมีอดีตร่วมกัน ส่วนอีกฝ่ายนั้นความรักที่เคยมีให้ยังฝังใจและอยากกลับไปซิดิโก๊ตกันอีกครั้ง จึงนำเกม 'Truth or Dare' มาช่วยสานความสัมพันธ์ แม้จะมีเค้กลางว่าฝ่ายนั้นอาจจะทำให้เขาต้องเจ็บปวดอีกครั้งก็ตามที่

เมื่อหนังสือเล่มเดิมอย่าง 'ตรีชฎี' มาวางอยู่ตรงหน้า และ 'พิชญะ' มีโอกาสเขียนภาคต่อของหนังสือเล่มนั้น เขาจะอย่างไรได้บ้างเพื่อให้ตอนจบมันต่างไปจากภาคเดิม ไปติดตามกันเลยดีมั๊ยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทนำ

ผมมองแผ่นหลังเปลือยเปล่าของร่างสูงที่ยืนสูบบุหรี่อยู่นอกระเบียง เปลี่ยนความหงุดหงิดเป็นคว้านสีเทาให้สายลมพัดจนเจือจาง ทว่ากลิ่นนิโคติน ยังคงลละคลุ้งอยู่ในอากาศ เต็มซัดในทุกๆ ก้าวที่ผมเข้าไปใกล้

อดไม่ได้ที่จะเบนสายตาจากรอยข่วนบนผิวหนังขาวที่ 'คนอื่น' ทิ้งไว้ ให้ ความสนใจเพียงกลุ่มควันอ้อยอิ่งที่ปกคลุมเสี้ยวหนึ่งของใบหน้าหล่อเหลา ที่ยังคงทอดมองออกไปที่ไหนสักแห่ง

เขาดูเหมาะกับมัน... อันที่จริงดูคล้ายจะเป็นสิ่งเดียวกัน

พิษร้ายที่ค่อยๆ แทรกซึมเข้ามาในลมหายใจทำลายปอด กัดกิน อวัยวะภายในอย่างช้าๆ กว่าที่รู้ว่าตัวก็บวมสลายเกินกว่าจะแก้ไข

รู้ตัวอีกที... ก็เสพติดเกินกว่าจะถอนตัวได้

"ขอบุหรี่หน่อย" ผมรวบผมที่ยาวประป่าขึ้นลงๆ เท้าแขนลงที่ระเบียง แอ่นพร้อมรอยยิ้มมุมปาก ไร้ความรู้สึกลึบฝังแม้จะรู้ดีอยู่แล้วว่าเป็นต้นเหตุ ความหงุดหงิดของอีกฝ่าย

เขาเลิกคิ้ว มองผมหนึ่งนอานก่อนจะแสยะยิ้ม

ไม่มีคำตำหนิ แถมไม่ได้หยิบบุหรี่ยี่ห้อใหม่ให้ กลับยื่นมวนเดิมที่ถูก เผาไหม้ไปกว่าครึ่งมาจอร์มฝีปาก

ผมยื่นหน้าเข้าไปจับในตำแหน่งเดียวกับที่เขาทิ้งร่องรอยขุ่นขึ้นเอาไว้ สุดควันเข้าปอดแล้วพลอยออกโดยที่สายตายังคงจับจ้องเข้าไปในดวงตา

สี่เดียวกับห้องฟ้ายามราตรี

มีคำถามหนึ่งผุดขึ้นมาในใจ ก่อนจะได้คำตอบในเวลาเดียวกัน

ทำไมผมถึงยังวิ่งตาม ทำไมยังตกหลุมรักผู้ชายคนนี้ซึ่ๆ ทั้งที่เขาเอาแต่หนีไป ทำไมต้องฝืนตัวเองมากมายเพื่อให้ได้เขาคืนมา ทำไม...

เพราะเป็นรักแรกจึงฝังใจ? หรือเพราะเขาพิเศษมากกว่าใครๆ?

ไม่ใช่...

เพราะผมไม่เคยทนต่อสายตาดิ่งดูดของเขาได้เลย ไม่เคย... แม้สักครั้ง กระทั่งตอนนี้ก็เหมือนกัน

สายตาคู่เดิมที่เต็มไปด้วยความเย็นชา เยี้ยหยัน... ทว่าแสนทำทายนกดมไ้แทบทำ ขณะเดียวกันกลับเย็นยอ ทะนุถนอมผมไม่ต่างจากเจ้าชาย แต่คิดว่าเขาใช้สายตาแบบนี้ล่อลวงใครต่อใคร ก็เล่นเอาหงุดหงิดและติดกับไปพร้อมๆ กัน

เพราะนั่น... มันคงไม่แปลก ถ้าผมจะทะเล่เยอทะยานอีกนิด วางเดิมพันกับเกมไร้สาระที่เหนี่ยวรั้งเราไว้ด้วยกัน

"ทำหรือจริง?"

คิ้วหนาเลิกขึ้น สีหน้าประหลาดใจ คงเพราะตามกติกา มันไม่ใช่คราวของผมที่จะเป็นฝ่ายถาม

"ทำ"

แต่เขาก็ยังเป็นเขา แสงวงหาความท้าทายมากกว่าจะสนใจกฎเกณฑ์ไหนๆ

...เป็นเหตุผลชั้นดีที่สนับสนุนว่าการไล่ตามผู้ชายคนนี้นั้นเหนื่อยยิ่งกว่าอะไร

ผมถึงได้ใช้ทางลัดตลอดมา

"นอนกับผม"

"..."

"ผมขอทำ...!"

ไม่ทันได้เอ่ยย้า ร่างของผมก็ถูกรื้อคว้าด้วยมือหนา บุษวีที่คาบไว้ถูกทดแทน

ด้วยนิโคตินปลายลิ้นที่ขมปร่า

เพียงพริบตาแผ่นหลังของผมนก็ปะทะกับเตียงอย่างรุนแรง

1

ในทีแรกเขาไม่มีที่ท่าว่าจะจำผมได้
ถึงคนอย่างเขาดูจะไม่ใช่ว่าจะให้กำลังใจกับ 'แฟนเก่า' เท่าไหร่
แต่มันก็น่าประหลาดใจที่เขาจำผมไม่ได้
ไม่มีท่าที่เอะใจ... ไม่ชายตามองเลยในวันรายงานตัวเข้ามาหา'ลัย
ผมคิดว่าตัวเองค่อนข้างโดดเด่นด้วยส่วนสูงที่มากกว่าร้อยแปดสิบเซ็นต์
แถมยังยืนเด่นข้างกล่องที่รัวจังหวะมามันตามเพลงประจำคณะ
แต่เขาก็ยังมองไม่เห็น...
เหมือนมีบางสิ่งทีไถลออกไปตึงดูตายนั่นไว้ ตัดขาด เป็นปัจเจก
สร้างโลกของตัวเอง หลีกหนีจากคนรอบกายทั้งทีในความเป็นจริงเขาช่าง
โดดเด่น
ไม่ใช่แค่เพราะใบหน้าที่ดังมาราวพระเจ้าป็น แต่เพราะดวงตาสีดำสนิท
ที่เหม่อมองออกไปอย่างไร้จุดหมายของเขามันดึงดูด ล่อลวงให้ผมติดกับ
ในเสี้ยววินาทีที่หันไปมอง
ผมจำเขาได้ทันที แต่ก็ยังต้องการหลักฐานยืนยันอยู่ดีว่าคนที่อยู่ตรงหน้า
คือคนเดียวกับที่ผมคิดจริงๆ

'เดวีชญ์'

ก็มาอ่านตัวหนังสือบนป้ายชื่อสี่ฟ้าอ่อนซึ่งระบุตัวตนของเขาไว้ในฐานะเด็กใหม่ในความดูแล...

ที่บอกว่าในความดูแลก็เพราะตัวเลขสามหลักตามรหัสนักศึกษาที่เขียนกำกับไว้เหนือชื่อนั้นไง

เขาคือน้องรหัสผมอย่างไม่ต้องสงสัย

ที่หน้าประหลาดใจก็คือมันกลับตาลปัตรกลายเป็นแบบนี้ได้อย่างไร ในเมื่อเท่าที่จำได้ เติวชญาที่ผมรู้จักเป็นรุ่นพี่ผมหนึ่งปี

'เสียใจด้วยวะไอ้พิชญา น้องรหัสมึงเป็นผู้ชาย'

เสียงหัวเราะแหวะมาพร้อมกับจังหวะตบปาปอลบใจ ผมไม่ได้หันไปโต้ตอบอะไร จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าใครเป็นคนพูด

จำได้แค่ว่าทุกวินาทีที่ผมเอาแต่จับจ้องไปยังสายตาคู่นั้นที่จางแล้วจนรอดก็ไม่หันกลับมา จำได้ว่าแวบหนึ่งรู้สึกหงุดหงิดที่ตัวตนของผมไม่มีค่าพอจะเรียกร้องความสนใจ

และอีกสิ่งหนึ่งที่จำได้...

'ใครว่ากูเสียใจ'

เถียงกลับทั้งที่ไม่มีใครได้ยิน พร้อมยื่นยื่นซ้ำแล้วซ้ำเล่าด้วยเสียงหัวใจตัวเองที่เต้นดังยิ่งกว่าเสียงกลอง

เราเคยเรียนโรงเรียนเดียวกัน

โรงเรียนชายล้วนชื่อดังที่ถ้าพูดชื่อออกไปใครต่อใครก็คงรู้จัก

โรงเรียนที่ผู้ชายคบกันเป็นเรื่องปกติ และดาวเด่นประจำโรงเรียนอย่าง เขาก็มีคนเข้าหามากมายเป็นเรื่องปกติ

พี่เติวชญาผู้สมบูรณ์แบบ เป็นเลิศในทุกด้าน วิชาการ ดนตรี กีฬา ศิลปะ เรียกได้ว่ามีพรสวรรค์รอบตัวจนน่าอิจฉา

ยอมรับว่าเสียวนี่ในความรู้สึกตอนนั้นผมอิจฉา แต่ความรู้สึกอื่นที่เห็นอีกว่า... คือความหลงใหล

ใครสักคนเคยถามว่าถ้าวันหนึ่งเกิดชอบผู้ชายขึ้นมา ผมจะชอบผู้ชาย

แบบไหน

แน่นอนว่าใบหน้าของพี่เตลอยเข้ามาในมโนสำนึกทันใด

น่าหงุดหงิดที่ต้องยอมรับว่าใบหน้านี้คงปรากฏขึ้นในมโนสำนึกของใครอื่นอีกมากมายเช่นกัน

หวังทั้งที่ไม่ควรหวัง อยากครอบครองทั้งที่ไม่มีสิทธิ์เป็นเจ้าของ...

ตกลงสินดี

ที่ตกลงก็คือวันดีคืนดีพระเจ้าก็มอบโอกาสให้ผม

'อย่าบอกใคร'

โอกาสที่จะได้กุมความลับแสนธรรมดาแต่น่าตื่นเต้นยิ่งกว่าความลับ

ไหนๆ

'...'

ความลับปลายมวนบุหรี่ยี่สิบสองวันสี่ขวากลั้ง กลิ่นนิโคตินฟุ้งกระจาย...

ผิดกฎข้อร้ายแรงของโรงเรียน

เป็นครั้งแรกที่ผมรู้ว่าสำหรับเขากฎมีไว้แหก แต่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมเห็นว่าเขาแตกต่าง

'ไอ้นั่นแจ่มดี' จำได้ว่าตัวเองนั่งเป็นหุ่นจนกระทั่งเขาซื้อปลายมวนบุหรี่ยี่สิบ

เฟรมผ้าใบในมือผมอย่างเบี่ยงเบนความสนใจ

โกหกหน้าตาย ในเมื่อเห็นชัดว่ารูปร่างในมือผมถูกเขี่ยลงมาเป็นที่สอง
แพ้เขาขาดลอย

แต่นั้นไม่ใช่คำเย้ยหยัน และความจริงที่ว่าเขาเอ่ยมันด้วยสายตาดูจริงจัง
ก็ทำให้อวัยวะในอกผมเต้นโครมคราม

รู้สึกหน้ามืด ตาลาย ...อาจมากลั่นควันบุหรี่ยี่สิบด้วยละมั้ง ถึงได้เผลอ
พุดพล่อยๆ ออกไป

'คบกับผมสิ'

แปลกใจตัวเองเหมือนกันที่ตอนนั้นกล้าทำทนายออกไป ทั้งที่ก่อนหน้านี้
ไม่เคยคุยกันสักครั้ง

'คบกับผม แล้วผมจะไม่บอกใคร'

รู้แค่ว่าอยากได้... ต้องการผู้ชายคนนี่จนทนไม่ไหว
 '...' กระทั่งดวงตาสีรัตติกาลจ้องมาที่ผมอย่างประหลาดใจ ถึงได้รู้ตัวว่า
 ข้อเสนอฉันฟังดูโง่งงชิบหาย

'ผม...'

'หี' ตอนนั้นแหละที่ผมตระหนักได้ว่าผู้ชายคนนี่โคตรอันตราย
 ...ได้ยังไง ที่เขาสามารถถีบผมลงทะเลแล้วกระชากกลับฝั่งได้ภายใน
 รอยยิ้มเดียว

'...'

'เฮาสี'

'...'

คิดว่าผมชนะแล้วใช่ไหมที่ใช้ความลับโง่งงๆ บีบบังคับให้เขามาเป็นของ
 ผมได้

ผิดแล้ว...

ความจริงก็คือผู้ชายคนนี้ก็แค่ชอบความท้าทาย

'มาดูกันว่ามึงจะทำให้กูสนใจได้แค่ไหน'

'...'

...และผมต่างหากลูกไก่ในกำมือ

ไม่แปลกใจเลยที่ผมจะเห็นเขาตรงนี้

เพราะนี่คนเดียวในวงเหล้าของพีบีสองปีสามที่ถ้านับตามอายุก็คง
 จะไล่เลี่ยกับเขา ไม่มีใครถือสา ทว่ายังคงแปลกแยกด้วยรูปลักษณะและ
 ความลึกลับในดวงตารัตติกาลที่ผมไม่รู้ว่าปลายทางอยู่ที่ไหน

แน่แท้ คงไม่ใช่คำส่ออำพันและปริมาณขวดแก้วมากมายที่ตั้งอยู่กลางวง
 "Truth or Dare?"

ใครนะ... ใครเป็นคนเสนอเกมนี้ขึ้นมา

จำได้ว่าทุกคนพากันเฮโลเห็นด้วยตามกัน ก่อนที่ขวดเหล้าเหล่านั้น
 จะถูกกวาดหลบเหลือเพียงขวดเบียร์ขนาดกะทัดรัดหนึ่งเดียวกลางวง

ผมไม่ได้สนใจแม้แต่ตอนที่ปากขอดมุนตัวเป็นสัญญาณเริ่มเกม
หยุดที่คนแรก...

"ทำหรือจริง?"

ซึ่งตัวเป้าหมาย... เอ้ยคำถามที่กำหนดไว้

"ทำ..."

ตอบกลับ แล้วถูกออกคำสั่งตามใจ...

ถ้าทำได้ก็มีสิทธิ์เลือกเป้าหมาย แต่ถ้าทำไม่ได้ก็กระดกไปหนึ่งแก้วเพียว
กติกาง่ายตาย เปลี่ยนเป้าหมายใหม่... ออกคำสั่ง หรือเอ้ยถาม...

เลือกระหว่างความลับหรือความท้าทาย

แล้วเลือกเป้าหมายอีกครั้ง วนไป

น่าเบื่อ...

อ่านความรู้สึกนั้นได้จากสีรตติกาล

ผมสนับสนุนความคิดนั้น แม้ว่าตัวเองจะเป็นเป้าหมายหลักที่ถูกรับ
รอบวงแหวนตามคำสั่ง เรียกเสียงหัวเราะ และคงทำให้เป็นที่รักขึ้นอีก
เท่าตัว

แต่จะมีประโยชน์อะไร เมื่อหนึ่งในคนที่สนใจไม่ใช่เจ้าของดวงตาคู่นั้น
มองไปที่ไหนกัน... อยากถามใจจะขาด

"ไอ้เต" น่าเสียดายที่คนที่เรียกร้องความสนใจเขาได้ไม่ใช่ผม เป็นที่ปีศาจ
ที่ได้กุมอำนาจเกมต่อไปไว้ในมือ

"ทำหรือจริง?"

อยู่ๆ หัวใจก็หล่นวูบอย่างไร้เหตุผลทันทีที่ได้ยิน

อยากรู้ว่าเขาจะตอบอะไร... ทั้งที่เดาง่ายจะตาย

"ทำ..."

คิดผิดที่ไหน...

ผมลอบยืมตอนที่ดวงตาเฉยชาคู่นั้นเริ่มมีประกายวาววับราวเปิดสวิตช์

"จูบไอ้พิชฌัญ"

"...!"

คงไม่เอะใจ ถ้าเขาไม่หันมาสบตา

อะ... อะไรนะ

กว่าจะรู้ว่าคำทำคืออะไรก็ตอนที่รอบกายเงียบสนิท ทุกสายตาดำจับจ้องไปยังเด็กใหม่เพียงหนึ่งเดียว

"..."

ทั้งที่ไม่ใช่คำสั่งแปลกใหม่ เพราะตั้งแต่เริ่มเกมปากของผมก็กลายเป็นของสาธารณะ ถูกประกบ แลกน้ำลายกับผู้ชายไปเกือบครึ่งวง มองมันเป็นเรื่องตลก ไร้อาการขัดเขิน... แต่คราวนี้กลับต้องยกมือเสยผมที่ยาวประป่าของตัวเองแก็ก้อพลางลอบกลืนน้ำลาย

ประหม่าชิบหาย

แต่ผมก็ยังจ้องเขาไม่วางตา ก็มันหายากนี่หว่า โอกาสที่เขาจะมองมา... สมปรารถนาครั้งแรกนับตั้งแต่ที่ผมคาดหวังให้เราสบตากัน

...ถึงอย่างนั้นก็เกินจะหยิ่งถึงว่าสายตาคุณกำลังสื่อสารอะไร

"..." ผลอ้วนขณะเฝ้ารอการตัดสินใจ

"หึ" กระทั่งเขาเหยียดยิ้มมุมปาก... ร้ายทักกว่าครั้งไหนๆ...

แล้วหยิบเหล่าเพียวๆ กระดกรวดเดียวลงคอ

"เซี่ยยย"

ผมถึงนี่ก็คิดว่านอกจากจะชอบความท้าทาย ความสามารถอีกอย่างของเขาคือการดูวิญญาณใครต่อใครให้ขึ้นสวรรค์หรือตกนรกได้เพียงพริบตา

"ไอ้ท่า! นั่นพีรหัสมีงนะ รังเกียจเหรวอะ" เสียงหัวเราะขบขันดังรอบวงผมเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

ขบขันให้กับความคาดหวังน่าสมเพชที่ฟังไม่เป็นท่า

"เอาล่ะครับคุณพิชณะ มีคนร้ายกว่ามีงแล้ววะ"

ผมยกไหล่ตอบรับคำพูดนั้น หยิบแก้วเหล้าที่ไม่ได้แตะมานานกระดกเข้าปากกรวดเดียวหมดเช่นกัน สายตาดำจับจ้องไปยังคนที่คล้ายจะหักหน้าผมกลางวง หลุดหัวเราะเมื่อเห็นว่าสายตาคุณนั้นไม่มีทีท่าว่าจะหันกลับมามองอีก เป็นครั้งที่สอง

เอาเถอะ อย่างน้อยเมื่อครู่เขาก็รู้แล้วว่าผมมีตัวตน

เกมยังคงดำเนินต่อไป ทวีความรุนแรงขึ้นตามความคึกคะนองและระดับแอลกอฮอล์ในร่างกาย

แน่นอนว่าหลังจากตานั้นเด็กใหม่เพียงคนเดียวกลายเป็นเป้าหมาย แล่นทำท่าย...

เรื่องตลกก็คือเขาเล่นเกมโดยมุ่งจะหักหน้าทุกคน... เมินเฉยคำทำกระดกแอลกอฮอล์แก้วแล้วแก้วเล่าอย่างไม่สะทกสะท้าน คอแข็งจนพวกซี่แก้งหมดอารมณ์ ยัวโมโหจนโดนโทษพิเศษให้ออกมาถอดเสื้อตากลม นอกระเบียง

เขาจใจ...

ทำไมผมคิดไม่ได้ล่ะว่าสำหรับเขาการเห็นคนอื่นหัวปั่นมันสนุกกว่าเล่นเกมโง่ๆ ตามกติกาเป็นไหนๆ เพราะมันขบคิดเข้าข้างตัวเองหน่อยแล้วก็นำการที่เขาไม่ยอมจูบผมมันไม่ใช่เพราะรังเกียจใดๆ

"หนาวไหม" ผมเอ่ยถามตามมารยาทก่อนจะจุดไฟแช็กจนปลายบุหรี่ที่คาบไว้ในปาก ดึงยางที่ข้อมือขึ้นมารัดผมลวกๆ อย่างบิดรำคาญ ปล่อยควันขาวพุ่งปะทะสายลม

ไม่ได้เอ่ยถามสูบลักเท่าไรหรอก แต่มันเป็นข้ออ้างเดียวที่จะใช้ปลีกตัวออกมาได้ ขณะที่เกมกำลังเข้มข้น แต่ผมไม่คิดจะใส่ใจ

ในเมื่อสิ่งน่าสนใจเดียวภายในคืนนี้กำลังเปลือยกายอยู่นอกระเบียง

"ไอ้มันน่าสนใจ" เขาไม่ตอบ ผมจึงเอ่ยประเด็นใหม่ ซี่มือที่คิบบุหรี่ไปยังร่างกายกำยำที่มีบางอย่างเด่นชัดจนคนทั้งวงตะลึงงันเมื่ออยู่ให้เขาถอดเสื้อได้

รอยแผลเป็นผ่ายาวตั้งแต่กลางอก พาดผ่านลอนกล้ามเนื้อสวยๆ ลงไปจนเกือบถึงสะดือ

เลือกใช้คำว่าน่าสนใจ เพราะมันไม่ใช่สิ่งที่ทำให้ร่างกายสมบูรณ์แบบตรงหน้าด่างพร้อยแม้แต่น้อยในสายตา

แต่อย่างว่า... ครั้งล่าสุดที่เขาเปลือยกายต่อหน้า ผมไม่เห็นมัน

คำถามคือแผลเป็นนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการหายไปถึงสองปีของเขา
ใช่ไหม

อิม มีความเป็นไปได้เกินห้าสิบเปอร์เซ็นต์ว่ามี

"อุบัติเหตุ" เขาเอ่ยเสียงเรียบทั้งที่สายตาทอดมองออกไปยังแสงสี
ยามค่ำคืน

ของฟรีที่แถมมากับห้องหฐชั้นยี่สิบราคาแพงหูฉี่

"..."

ผมไม่ได้ถามว่าอุบัติเหตุแบบไหน ไม่ละลาบละล้งแม้ยากจะค้นให้
ลึกลงไป

ยังไม่ใช่ตอนนี้... ตอนที่ผมไม่มั่นใจว่าเขาจำชื่อผมได้ไหม

...สิทธิการเป็นพริหส์ของผมเหมือนจะไม่มีผลอะไร

"พี่เตจะใส่เสื้อก็ได้นะ" ผมบอก ยื่นเสื้อยืดของเขาที่ยิปติดมือมาให้

"พี่เต?" ใบหน้าคมหันกลับมาอง เลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ "แปลกดี"

แต่คำพูดนั้นทำผมประหลาดใจยิ่งกว่า

"แปลกยังไง ก็พี่ชิวมา" พวกเด็กปีหนึ่งเรียกเขาแบบนี้ทั้งนั้น ไม่เข้าใจ
ที่เขาให้สาระกับมัน

มุมปากบางผุดยิ้มขบขัน "ก็แปลก... ที่พอเป็นมึงเรียก กูไม่รำคาญ"

"..."

ชะงักไปนานพอดูกว่าผมจะเข้าใจประโยคนั้น... และอะไรบางอย่าง
ในตัวก็คล้ายจะไหวระเพื่อมรูนแรง

เป็นครั้งแรกที่ผมยอมหลบตา แสร้งทอดมองออกไปยังแสงสีตรงหน้า
ขณะยกหูโทรศัพท์ที่เขาใหม่ไปกว่าครั้งขึ้นมาจรถริมฝีปาก หวังให้ความเย็นของมัน
ดับไอร้อนที่แล่นปราดขึ้นมาบนใบหน้ากะทันหัน

ไม่ให้ตั้งตัวเลยนะ

"ขอไฟหน่อย" ปรับตัวรวดเร็วก่อนจะถูกเรียกให้หันไปเผชิญหน้ากับ
คนอันตรายอีกครั้ง

"แป็บ" ผมบอก คาบนูหรีไว้ในปาก มือล้วงกระเป๋ากางเกงหาไฟแช็ก

ให้เขา

แต่ไม่ทัน...

ผมได้แต่ชะงักงันเมื่อร่างสูงโน้มตัวลงมา มือข้างหนึ่งคว้าท้ายทอยผมไว้ ล็อกใบหน้าให้อยู่หนึ่งแล้วจรวดปลายนูหรือในปากลงมาหาเชื้อไฟ

ปลายนูหรือต่อปลาย... ลมหายใจรดลมหายใจ

ดวงตาสีรัตติกาลที่ผมหลงไหลอยู่ใกล้เพียงคืบ... กำลังล่อลวงให้ ถลาลึกลงไป และผมสาบานกับตัวเองในเสี้ยววินาทีนั้นว่าจะไม่หลบสายตา

"ใจร้อนจัง" ผมกระซิบกลัวหัวเราะ

คนตรงหน้ายิ้มช้า ไม่ได้ถอยออกไปแม้ว่านูหรือจะติดไฟ ละเสียด รสนิโคตินอย่างอ้อยอิ่ง... ให้ควีนขาวขุ่นเชื่อมเราไว้ด้วยกัน

"ไอ้ที่อยู่ในปากมึงก็น่าสนใจ" คราวนี้เจ้าของกับดักสีรัตติกาลเอ่ยย้อน

บ้าง

ยิ่งย้ำให้แน่ใจว่าผมชอบเสียงทุ้มต่ำของเขาเป็นบ้า

"อยากรู้ว่าถ้าลิ้นกูสัมผัสมันจะเป็นยังไง"

"เหรือ" แสร้งทำเสียงประหลาดใจขณะแลบลิ้นเสียดริมฝีปาก... จงใจ

ให้จิตสีเงินที่ซ่อนไว้ออกมาสะท้อนแสงไฟ

ทำไมผมจะไม่รู้ว่ามันน่าสนใจ ในเมื่อมันคือสาเหตุที่ใครต่อใครถูกทำให้ประกรบริมฝีปากลงมา

เหนือความคาดหมายนิโคตินตรงที่ไม่คิดว่ามันจะล่อลวงเขาได้เหมือนกัน

"เกิดเสียดตายที่เมื่อกี้ไม่ได้ยอมรับคำทำหรือไง" ผมเหยียดยิ้ม ยังคง

สู้สายตาท่าทายเป็น

"อือ" แต่อีกคนกลับไม่ยอมแพ้ง่ายๆ

"..."

"ถ้าตอนนี้อยากจูบมึงแล้ว ต้องทำยังไง" เอยพร้อมทั้งกั้นนูหรืออย่าง หมดความสนใจ

ผมยกไหล่ ings ตาม... นูหรือที่ยังไม่ดับสองมวนกลายเป็นขยะพิชเคียงคู่กัน

"ทำหรือจริง?"

ได้เวลาเริ่มเกมใหม่

ถามตามกติกาไปอย่างนั้น ก็อย่างที่เคยบอกว่าคำตอบของเขามัน
เดาง่าย

"ทำ..." ซบชะมัดเวลาเห็นเขาค्ली้มร้ายๆ

ผมยิ้มตอบ พยายามจ้องเข้าไป... ให้ถึงส่วนลึกสุดของสัตว์ตติกาล

"ผมขอทำ ให้พี่จูบผม"

เป็นครั้งแรกที่เขายอมรับคำท้าทายตามเกม

2

อาจจะความจำเสื่อม

ผมคง दिनสอดรภาพตีในมือเล่นพลาถมองไปหน้าหล่อเหลาของคนที่นั่งอ่านหนังสืออยู่บนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม คิดหาสาเหตุที่ทำให้จนถึงวันนี้เขายังไม่มีที่ท่าว่าจะจำผมได้ ไม่เคยออกปากเรื่องคลับคล้ายคลับคลาว่าเคยเจอหน้ากันที่ไหน ต่อให้เราใกล้ชิดกันมากขึ้นด้วยเกมไร้สาระที่ถูกรีสตาร์ทใหม่นับตั้งแตรมีปากแตะะกัน

เขาติดใจมัน... เล่นเอาผมประหลาดใจไม่น้อยเหมือนกัน ไม่คิดว่าเกมในวงเหล่านี้จะทำให้เขาติดกับได้ ทั้งที่ความพยายามจะใช้สถานะพีรหส์ใกล้ชิดของผมเหลวไม่เป็นท่า

ทำหรือจริง?

เราต่างมีสิทธิ์ถามอีกฝ่ายวันละหนึ่งครั้ง ตามกติกาไม่มีอะไรซับซ้อน ไม่มีอะไรใหม่ เกือบจะง่ายตาย ถ้าอีกฝ่ายไม่ใช่เขา... คนที่ผมไม่สามารถเดาได้เลยว่าจะเกิดเบือมันขึ้นมาตอนไหน

โคตรเสียเปรียบที่ผมต้องคิดแทบตายว่าจะเอ่ยปากถามออกไปแต่ละครั้ง คิดคำทำที่จะทำให้ดวงตาสีรัตติกาลแวววาวด้วยความสนใจ มุมปากบางยกยิ้มเล็กๆ ให้รู้ว่าพอใจ และยอมให้ผมเป็นฝ่ายชักนำ

ในขณะที่เขาแทบไม่ต้องพยายาม

"ไอ้เหี้ยน้องพิชฎู ถ้ามีงจะมานั่งเฉยๆ ก็กลับไปนอนเถอะครับ" ผมหยุด

ดวงดินสอด ละเอียดตาจากคนที่ต่อให้จ้องจนตาหลุดก็คงไม่สนใจ หันกลับมา
มองหน้าผู้ชายตัวใหญ่เท่าหมีที่กำลังส่งเสียงโอดครวญ

"ได้หรือพี่" แกล้งจิกยิ้มยียวนทั้งที่รู้ว่าคำตอบคืออะไร

ขึ้นหายไปตอนนี่คงได้มีใครร้องไห้เพราะสงงานไม่ทัน

แต่... นิ่งเฉยๆ แบบนี้ก็คงมีค่าเท่ากัน

ทำไงได้ล่ะ ก็มันเป็นคำสั่ง

'นิ่งเฉยๆ'

ฟังดูง่ายตาย แต่ความจริงเล่นเอาลำบากใจไม่น้อย ที่ต้องมานั่งมองโมเดล
หยยาๆ ไม่ใกล้คำว่าเสร็จ พร้อมกับรับสายตาดกดันจากพี่รหัสผู้มีพระคุณ
ที่เพิ่งช่วยผมผ่านโปรเจกต์มิดเทอมมาหมาดๆ

"ถ้ามีงกลับกูร้องไห้จริง ๆ ละ" พี่เจดแป้กทำตาละห้อยอย่างน่าสงสาร
ไม่เหลือคราบพี่วักสุดโหดฉายาครายักษ์ที่เด็กปีหนึ่งตั้งให้

เห็นได้ชัดว่าฉายากับหน้าโหดๆ นั้นมันใช้ไม่ได้กับน้องใหม่สายเรา
แถมไอ้พี่เขรายังเป็นฝ่ายยอมสยบแทบเท้าเพียงแค่ว่าบอกว่าจะเรนเดอร์
พร้อมเขียนรูปตัดอีกสองรูปให้... แต่มีเงื่อนไขว่าต้องหลังเที่ยงคืน

โคตรร้าย

ถ้าไม่ใช่เพราะคืนนั้นพี่เจดเป็นคนสั่งให้เขาจูบผม แถมเท่าที่จำได้คือ
พี่มันเป็นหัวใจใจให้คนอื่นออกคำสั่งแกล้งเขาสารพัดก็คงไม่เอะใจ เห็นเจ้าตัว
ไม่สะทกสะท้านอะไร คิดว่าไม่ใส่ใจ... ที่ไหนได้

เจ้าคิดเจ้าแค้นใช้ได้นี่หว่า

"แค่อั้เตมานั่งอ่านนิยายล่อหน้าอยู่นี่ถูกก็ชัดใจจะตายห่า มึงอย่ามา
ทรมานกูอีกคนเลยนะครับน้องพิชญ์" ว่าพาลงหันไปยื่นหน้าใส่คนถูกพาดพิง
ผมมองตามเห็นเขายกไหล่กวนๆ ก็หลุดยิ้มออกมา

"..." ไม่ทันคิดว่าอีกคนจะเงยหน้าขึ้นมาสบตา แล้วยิ้มมุมปากให้กัน

แน่นอนว่ามันไม่ได้เป็นรอยยิ้มที่เกิดจากการเห็นผมยิ้ม แต่เป็นยิ้ม
ในแบบที่... กำลังทำทนาย

คล้ายจะถามว่าผมจะยอมแพ้ไหม...

เหมือนรู้เลยนะว่าผมกำลังคิดอะไร

"เลี้ยงสายครวรวหน้าบุฟเฟ่ต์แซลมอนนะพี่" ผมเสนอ สายตายังคงจับจ้องอยู่ที่นั่นราวสี่รัตนคติกาลที่ระยิบระยับขึ้นมาเมื่อผมยอมรับการพ่ายแพ้แต่โดยดี ผมแก้มลังก์ให้ล่ออย่างไม่ใส่ใจ รวบผมเป็นหางมังก่อนจะหันไปหยิบคัตเตอร์ขึ้นมาเริ่มทำงาน

เอาน่า ลองแพ้สักทีจะเป็นไรไป อีกอย่าง อยากรู้เหมือนกันว่าเขาจะลงโทษผมยังไง

"เฮ้ยแป็บ กาวไม่พอแน่เลยวะพิชญ์"

"..." แต่ไม่ทันไรผมก็ต้องชะงักมือที่กำลังตัดแปดลง เงยหน้าขึ้นมามองพี่เจตดาขวาง ความรู้สึกเหมือนถูกฟ้าผ่า โดนหักหลังต่อหน้าต่อตา

"เฮ้ย ร้านจะปิดแล้วด้วย มึงไปซื้อมาให้หน่อยดิ"

นี่กูเพิ่งยอมแพ้มาช่วยมึงนะ ไอ้พี่เครา

"ไหนๆ จะออกไปแล้วฝากซื้อกาแฟเขเว่นมาให้ด้วยดิ"

"ตกลงรับหรือไม่รับวะ" ผมวางคัตเตอร์อย่างเสียอารมณ์ แต่คนกลับคำก็ย้งหน้าระรื่น เหมือนเมื่อกี้ไม่ได้อ่อนนอบให้ผมช่วยทำงาน

"รับดิ มึงถึงต้องรีบไปรีบมาไง เอามาให้ครบทีเดียวจะได้ไม่ต้องออกไปใหม่" พี่เจตดาพรางโยนกระเป๋าสตางค์ทั้งใบมาให้ "เฮ้ยพวกมึง! ไอ้พิชญ์จะไปหลังมอมีใครเอาอะไรไหม" แถมทำยด้วยการตะโกนลั่นสตูดิโอ หอบหายนะมาให้โดยไม่ถามกันสักคำ

แล้วเหยื่อในกองขอมบี่ที่กำลังกระหายแต่ถูกไฟเดดไลน์กักบริเวณไว้ อย่างผมจะค้านอะไรได้ นอกจากรับใบรายการซื้อของยาวเหยียดที่คนทั้งสตูดิโอยื่นมาให้อย่างจำใจ

ซึ่งมันคงไม่เหลือปากว่าแรงอะไร ถ้าไอ้พี่เจตไม่ยื่นมีดเล่มสุดท้ายมาปาดคอผมได้พอดีพอดี

"ไอ้เตมึงไปด้วยดิ ไอ้พิชญ์มันซั่มมอไอ้คดีไม่เป็น" ผมถึงกับเบิกตากว้างหันไปมองคนถูกเรียกใช้อย่างตกใจ

"เฮ้ยไม่เป็นไร ผมเอารถยนต์ไป" รีบออกตัวเพราะจับลางสังหรณ์ได้

"รถยนต์ก็เหยียะหาที่จอดยากจะตาย เอามอไซค์ไปจะได้ไวๆ มึงมีมอไซค์ไซ่มะไ้เต"

"อ้อ"

โห... ที่งี่ล่ะวางหนังสืออย่างไร

"พี่ ผมว่า..." ผมกำลังจะค้านแต่ก็ต้องหุบปากไว้เมื่อถูกยูแฉรวมมอเตอร์ไซค์ถูกคนที่ลุกขึ้นก่อนโยนมาให้ รวกับรู้ว่าผมกำลังกังวลอะไร

"เคยเห็นมอเตอร์ไซค์กูไซ่ใหม่" สายตาพราวระยับบ่งบอกว่าเขาเอาจริง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622146.html>